

Na příběh matkovraha se můžete podívat dvojitým pohledem. Buď uvidíte život, který se tam valí nekonečným proudem, anebo nevidíte nic, jen nehybnou, studenou stěnu. Čím víc fragmentů, čím víc pravdivě zachycených střípků života, tím je dílo pravdivější. Ať je to jak chce, tahle novela o mladém muži, popisuje fragmenty prchavých okamžiků, které spojuje v jeden celek života. Tato kniha se života dotýká často. Je bytím doslova prodchnuta. Nepřejíždí po životě chtivě, netrpělivě a zbrkle rukou, aniž by život znásilňovala a pak se dále o něj nestarala.

V novele „Matkovrah“ poukazují na podle mého názoru závažný sociální problém, o kterém se téměř nemluví, jak negativně může působit radikálními feminismy ovlivněná matka na výchovu dítěte. Příběh je zcela smyšlený, postavy v něm zobrazenější rovněž fiktivní, ovšem materií jsem musel načerpat ze skutečných případů, které se během uplynulých let odehrály v USA.

Antifeministickou novelu Matkovrah můžete proto pojmout jako literární příspěvek vytvořený k tématu gender a rovnost pohlaví.

Šumperk

7. 10. 2013

Prolog

*Nenáruživý, jako široký proud řeky,
klidný, jako hustý zelený stín lesa,
neotřesitelný, jako skalní štít zalitý paprsky vycházejícího slunce,
soběstačný, jako prýštivý pramen ze skály.
Takový nenatahuje ruku, neotvírá ústa,
nezrychluje krok, nemění hlas,
má pokorný pohled, utišený výraz,
je bez zármutku, bez strachu, bez žádosti,
nestaví kolem sebe zdi.*

KAZAJIT: 6, XIII

Co začala máma chodit do jednoho z těch uplkaných ženských spolků, změnila se. Od té chvíle mi začal život připadat jako nádherná ledová socha, která zvolna taje na slunci. Velmi dobře si pamatuji, že krásné chvíle jedna po druhé pomalu uhasínaly jako černé svíce sfouknuté dechem kohosi temného a ukrytého za černým závěsem.

Ale táta měl mámu rád, opravdu ji miloval, možná neviděl, možná ani nechtěl, jako herec, který odmítá slyšet nesouhlasný šepot hlediště. Jemunevadilo posmívání. Nereagoval na urážky.

Ani se nezlobil, když pořád dokola mluvila, že přemýšlí nikoli hlavou, ale úplně něčím jiným. Nerozuměl jsem té náhlé proměně. Jak mě dnes mrzí, že jsem byl tak nepřekonatelně zbabělý. Žil jsem v jakémisi podivném stínu a na bílou zeď jsem maloval fantazie představ, místo abych statečně bojoval. Třásl jsem se strachy a čekal, až někdo přijde a zachrání mou rodinu. Uzdraví mámu, vyléčí tátovu slepou lásku a mě vrátí nazpět snové chvíle. Sám jsem se ale neodvážil, byl jsem přece ještě dítě a později už bylo pozdě, nebylo co zachraňovat a už nebylo za co bojovat. Ale nakonec pak nebylo ani pro co žít. Už jí táta nebyl dost dobrý? Najednou mámě vadila spousta věcí, kterým se dříve obdivovala a dělala je společně s tátou ráda. Auto, garáž, grilování se sousedy, popíjení piva, také práce na zahradě a tátovo zaměstnání...

Do ženského spolku máma chodila čím dál častěji, tím víc byla zlejší, popudlivější. Posmívala se nakonec i mně. Že také přemýšlím jakokaždý chlap. Že se chovám jako chlap. Chvilkami jsem měl nepříjemný dojem, že už mě máma nemáráda. Že slovo „chlap“ je sprosté slovo.

Ootřesném činu špitali po barech, a reportérky podávaly zkreslené reportáže ve večerních zprávách; zejména novinářky, popadaly silné emoce. Pobouřené mým činem psaly rozhořčené

články, vyvíjely všelijaké báje, konspirační teorie, hledaly motivy: že jsem prý odporný zrádce, odpadlík společnosti, úchylný vyvrhel, nenávidím všechny ženy a obzvláště matky. Svým odpudivým skutkem jsem udělal hanbucelým Spojeným státům americkým avážně poškodil, ne-li zničil, dobrou pověst našeho města a zneuctil jsem důvěru přátel, školy; někdy jsem měl dojem, že i toulavé kočky a odrbaní psi se na mě dívají odsuzujícím pohledem; kromě toho mě rozhorlené ženy, ony vášnivě milující matky a manželkyně obviňovaly také z toho, že jsem svým odporným jednáním zneuctil myšlenky, které jsou svaté všem Američanům a to prý bez rozdílu, a zruďně jsem porušil morálku a dobré mravy. Pošpinil jsem myšlenku amerického snu. Pošlapal jsem Ústavu se všemi dodatky, jsem prý zvíře v lidské podobě...

Nic takového jsem samozřejmě nebyl. Anebo možná byl? Mohli jste o mně také číst na internetu. Moje jméno jste nepochybně zahlédli na sociálních sítích. A možná vám je do uší přivál studený a vlhký ranní vánek, když jste vystupovali z auta, pospíchali vstupním vchodem do budovy, kde máte kancelář nebo pracovnu anebo je vám přinesl k sluchu lehký cigaretový dým na nudných podnikových večírcích.